Biuletyn Europejski nr 5(64)/2019*

Spis treści

Informacje 2

Nowe akty prawne Unii Europejskiej 5

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej 6

Cła 6

Cudzoziemcy 8

Konkurencja 9

Ochrona środowiska 11

Podatki 12

Prawa podstawowe 19

Transport 23

Zabezpieczenie społeczne 23

Zamówienia publiczne 24

Orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka 25

* Biuletyn opracowywany przez Wydział VII Prawa Europejskiego w Biurze Orzecznictwa NSA stanowi informację o wybranych aktach prawnych Unii Europejskiej i orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz aktach prawnych Rady Europy i orzeczeniach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, mogących mieć znaczenie dla orzecznictwa sądów administracyjnych; jest dostępny w bazie CBOIS oraz na stronie http://www.nsa.gov.pl/biuletyn-europejski.php.

Informacje

▪ 1 maja 2019 r. przypada 15 rocznica największego rozszerzenia Unii Europejskiej w historii. Polska, razem z Czechami, Słowacją, Węgrami, Litwą, Łotwą, Estonią, Słowenią, Cyprem i Maltą, wstąpiła do Unii Europejskiej. Pierwszym krokiem był podpisany 16 grudnia 1991 r. Układ Europejski ustanawiający stowarzyszenie pomiędzy Polską a Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, a następnym złożenie 8 kwietnia 1994 r. w Atenach przez Rząd Rzeczypospolitej Polskiej formalnego wniosku o członkostwo. Podstawą prawna uzyskania członkostwa był podpisany 16 kwietnia 2003 r. tzw. Traktat Ateński.

▪ 2 maja 2019 r. Komisja Europejska podjęła decyzję o zarejestrowaniu czterech nowych europejskich inicjatyw obywatelskich. Dotyczą one polityki klimatycznej, spójności, zachowania dziedzictwa kulturowego oraz etykietowania produktów spożywczych.

▪ 2 maja 2019 r. Trybunał Sprawiedliwości wydał dwa wyroki w sprawach zainicjowanych pytaniami prejudycjalnymi NSA: C-224/18, Budimex S.A. przeciwko Ministrowi Finansów oraz C-225/18, Grupa Lotos S.A. przeciwko Ministrowi Finansów (zob. s. 12–14).

▪ 3 maja obchodzi się Światowy Dzień Wolności Prasy (*World Press Freedom Day)*, ustanowiony 20 grudnia 1993 roku przez Zgromadzenie Ogólne ONZ rezolucją 48/432.

▪ 5 maja 2019 r. zorganizowano dzień otwarty z okazji 70-tej rocznicy powstania Rady Europy oraz 60-lecia działalności Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Z tej okazji budynki *Palais de l'Europe* oraz Trybunału (*Human Rights Building*) w Strasburgu otworzono dla zwiedzających od godz. 10 do godz. 18.

▪ 7 maja 2019 r. TSUE zdecydował, że nie wyznaczy dodatkowego terminu posiedzenia w sprawie dotyczącej pytań prejudycjalnych SN m.in. w sprawach indywidualnych sędziów SN, którzy zostali przeniesieni nową ustawą o SN w stan spoczynku. Opinie KRS i Prokuratury Generalnej zostały przedstawione w ramach posiedzenia zaplanowanego na 14 maja. Tego dnia przed liczącym 15 osób składem Wielkiej Izby TSUE odbyła

się druga rozprawa dotycząca legalności i zgodności z prawem unijnym powołanej w 2018 r. KRS. Radę reprezentowali sędziowie: Dagmara Pawełczyk-Woicka i Jarosław Dudzicz, oprócz nich w delegacji udział wzięli – szef KRS i jego dwaj zastępcy. Pełnomocnicy sędziów SN i przedstawiciele Komisji Europejskiej zarzucali KRS upolitycznienie i mówili, że została wybrana z naruszeniem unijnego prawa. Przedstawiciele KRS i strony rządowej odpierali te zarzuty. Podkreślali, że organizacja wymiaru sprawiedliwości leży w gestii państw członkowskich. Po posiedzeniu TSUE postanowił przesunąć termin na przedstawienie opinii rzecznika generalnego z 23 maja na 27 czerwca br. Będzie ona wstępem do orzeczenia TSUE w tej sprawie.

- 8 maja 2019 r. Trybunał Sprawiedliwości wydał wyrok w zainicjowanej pytaniem prejudycjalnym WSA we Wrocławiu sprawie C-566/17, Związek Gmin Zagłębia Miedziowego w Polkowicach przeciwko Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej (zob. s. 15–16).

- 10 maja 2019 r. podczas spotkania w Kopenhadze Europejskie Stowarzyszenie Sędziów omawiało zmiany w ustawie o KRS oraz ustawie Prawo o ustroju sądów administracyjnych, uchwalone przez polski Sejm w dniu 26 kwietnia 2019 r. W wydanym oświadczeniu zauważono, że ustawa została uchwalona w czasie, w którym spodziewany jest wyrok TSUE w sprawie zgodności wcześniejszych zmian w przepisach o Sądzie Najwyższym, ustroju sądów powszechnych i Krajowej Radzie Sądownictwa z prawem unijnym. W tym kontekście Europejskie Stowarzyszenie Sędziów stwierdza, że przepisy odnoszące się do organizacji polskiego wymiaru sądownictwa, coraz bardziej odbiegają od wymogów prawa Unii Europejskiej, a ustawa z dnia 26 kwietnia 2019 r. stanowi jeszcze większe odejście od tych standardów.

- 11 maja 2019 r. na Krakowskim Przedmieściu w Warszawie kilka tysięcy gości odwiedziło Miasteczko Europejskie, którego tegorocznym motywem przewodnim było piętnastolecie członkostwa Polski w Unii Europejskiej oraz wybory do Parlamentu Europejskiego zarządzone na dzień 26 maja.

- 14 maja 2019 r. brytyjski rząd zapowiedział, że do kolejnego głosowania nad *Brexitem* w formie drugiego czytania projektu ustawy o opuszczeniu Wspólnoty dojdzie w pierwszym tygodniu czerwca. Nadal nie uzyskano wymaganej większości

parlamentarnej. Dnia 24 maja brytyjska premier podała się do dymisji.

- 15 maja 2019 r. Trybunał Sprawiedliwości wydał wyrok w zainicjowanej pytaniem prejudycjalnym NSA sprawie C-235/18, Vega International Car Transport and Logistic – Trading GmbH przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Warszawie (zob. s. 18–19).

- Od 15 maja 2019 r. zaczęły obowiązywać nowe maksymalne stawki za wszystkie międzynarodowe rozmowy i wiadomości SMS w obrębie UE. Konsumenci dzwoniący ze swojego kraju do innego państwa UE zapłacą maksymalnie 19 centów za minutę (plus VAT) i 6 centów za wiadomość SMS (plus VAT). Po zniesieniu opłat roamingowych w czerwcu 2017 r. te nowe maksymalne stawki za rozmowy międzynarodowe i SMS w obrębie UE stanowią wynik ogólnounijnego przeglądu przepisów w dziedzinie telekomunikacji mają wzmocnić koordynację w obszarze łączności elektronicznej i zwiększyć rolę pełnioną przez Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC).

- 23 maja 2019 r. TSUE zapowiedział, że 24 czerwca wydany zostanie wyrok w sprawie skargi Komisji Europejskiej na Polskę dotyczącej Sądu Najwyższego. Komisja Europejska 24 września 2018 r. zdecydowała o pozwaniu Polski przed Trybunał Sprawiedliwości UE w związku z przeprowadzanymi zmianami w Sądzie Najwyższym. Dnia 11 kwietnia rzecznik generalny TSUE wydał opinię stwierdzającą, że przepisy polskiego prawa w sprawie obniżenia wieku przejścia w stan spoczynku sędziów Sądu Najwyższego są sprzeczne z prawem Unii. Opinia nie jest wiążąca dla Trybunału.

- 24 maja 2019 r. polski rząd złożył do Trybunału Sprawiedliwości UE skargę ws. dyrektywy o prawach autorskich, określanej mianem ACTA2. Chodzi o art. 17 dyrektywy, który wprowadza obowiązek filtrowania treści pod kątem praw autorskich, natomiast art. 11 dotyczy tzw. praw pokrewnych dla wydawców prasowych.

- 25 maja 2019 r. mija rok od wejścia w życie tzw. RODO (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych) nr 2016/679. Europejska Rada Ochrony Danych (EROD) zarejestrowała w ciągu roku od jej utworzenia ponad 400 spraw transgranicznych z całej Europy. „Świadczy to o dodatkowej korzyści ze stosowania RODO, jaką jest ochrona danych ponad granicami państwowymi" – napisano w oświadczeniu KE.

- 29 maja 2019 r. przedstawiciele rządów państw UE mianowali 14 sędziów do Sądu Unii Europejskiej w ramach częściowego odnowienia składu. Ta decyzja ma związek z wygaśnięciem kadencji 23 sędziów z dniem 31 sierpnia 2019 r. Teraz mianowano 14 sędziów, w ramach trzeciego etapu reformy Sądu – dziewięciu dodatkowych dołączy do składu 1 września 2019 r. Sąd UE (ang. *General Court*) wchodzi w skład Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) i jest sądem pierwszej instancji dla większości decyzji podejmowanych przez Komisję Europejską i inne instytucje i organy UE, we wszystkich dziedzinach, w których Unia ma kompetencje. Sędziowie i rzecznicy generalni są mianowani za wspólnym porozumieniem rządów krajów członkowskich.

Nowe akty prawne UE

[*)Podane informacje stanowią wybór nowych aktów prawnych UE we wskazanym miesiącu]

- Dyrektywa Komisji (UE) 2019/782 z dnia 15 maja 2019 r. zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/128/WE w odniesieniu do ustanowienia zharmonizowanych wskaźników ryzyka (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.Urz. z 2019 r., L 127, s. 4).

- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/818 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie ustanowienia ram interoperacyjności systemów informacyjnych UE w obszarze współpracy policyjnej i sądowej, azylu i migracji oraz zmieniające rozporządzenia (UE) 2018/1726, (UE) 2018/1862 i (UE) 2019/816 (Dz.Urz. z 2019 r., L nr 135, s. 85).

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej*

[*)W przypadku wyroków TSUE publikowane fragmenty stanowią wybrane cytaty lub tezy]

Cła

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 2 maja 2019 r. w sprawie C-268/18, SC Onlineshop SRL przeciwko Agenţia Naţională de Administrare Fiscală (ANAF) – Direcţia Generală a Vămilor

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja taryfowa – Nomenklatura scalona – Podpozycje 8526 91 20 i 8528 59 00 – System nawigacji GPS posiadający wiele funkcji

*) Nomenklaturę scaloną zawartą w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, w brzmieniu wynikającym z rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/1754 z dnia 6 października 2015 r., należy interpretować w ten sposób, że urządzenie wielofunkcyjne w rodzaju stosowanych w pojazdach silnikowych, takie jak sporne w postępowaniu głównym, które zawiera w tej samej obudowie, w ramach funkcji podstawowej monitor do radionawigacji w związku z zainstalowanymi fabrycznie aplikacjami do nawigacji GPS, oraz, pomocniczo aparaturę odbiorczą do nadawania radiofonii, aparaturę do odtwarzania audio i wideo oraz ekran o przekątnej 5 cali (12,7 cm) należy klasyfikować do podpozycji 8526 91 20 tej nomenklatury.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 15 maja 2019 r. w sprawie C-306/18, KORADO a.s. przeciwko Generální ředitelství cel

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja taryfowa – Nomenklatura scalona – Spawane części stalowe – Grzejniki centralnego

ogrzewania, nieogrzewane elektrycznie – Pozycje 7307 i 7322 – Pojęcia „części" grzejników i „łączników rur lub przewodów rurowych" – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/23 – Ważność

*) Nomenklaturę scaloną zawartą w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1101/2014 z dnia 16 października 2014 r. należy interpretować w ten sposób, że spawane części stalowe będące przedmiotem postępowania głównego, z zastrzeżeniem oceny przez sąd odsyłający wszystkich dostępnych mu okoliczności faktycznych, należy zaklasyfikować do pozycji 7307 Nomenklatury scalonej jako „łączniki rur lub przewodów rurowych".

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 22 maja 2019 r. w sprawie C-226/18, Krohn & Schröder GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Hafen

Odesłanie prejudycjalne – Unia celna – Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 – Artykuł 212a – Procedury przywozowe – Dług celny – Zwolnienie – Dumping – Subwencje – Przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej – Rozporządzenia wykonawcze (UE) nr 1238/2013 i (UE) nr 1239/2013 nakładające cła antydumpingowego i cła wyrównawczego – Zwolnienia

*) Artykuł 212a rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r., należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie do zwolnień z ceł antydumpingowych i ceł wyrównawczych przewidzianych odpowiednio w art. 3 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1238/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej oraz art. 2

ust. 1 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1239/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładającego ostateczne cło wyrównawcze na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej.

*) Artykuł 212a rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 648/2005, należy interpretować w ten sposób, że jeżeli ma on zastosowanie do długu celnego powstałego na podstawie art. 204 ust. 1 rozporządzenia nr 2913/92, ze zmianami, z powodu przekroczenia terminu określonego w art. 49 ust. 1 tego rozporządzenia, warunek przewidziany w art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 oraz art. 2 ust. 1 lit. a) rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013 nie jest spełniony, gdy przedsiębiorstwo powiązane z przedsiębiorstwem wymienionym w załączniku do decyzji wykonawczej Komisji 2013/707/UE z dnia 4 grudnia 2013 r. potwierdzającej przyjęcie zobowiązania złożonego w związku z postępowaniem antydumpingowym i postępowaniem antysubsydyjnym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej na okres obowiązywania środków ostatecznych, które to przedsiębiorstwo wyprodukowało, wysłało i zafakturowało dane towary, nie działało jako importer tych towarów ani nie zapewniło dopuszczenia tych towarów do swobodnego obrotu, nawet jeśli miało taki zamiar i faktycznie otrzymało rzeczone towary.

Cudzoziemcy

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 maja 2019 r. w sprawach połączonych C-391/16, C-77/17 i C-78/17, M przeciwko Ministerstvo vnitra oraz X, X przeciwko Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Polityka azylowa – Ochrona międzynarodowa – Dyrektywa 2011/95/UE – Status uchodźcy – Artykuł 14 ust. 4–6 – Odmowa przyznania lub cofnięcie statusu uchodźcy w przypadku zagrożenia dla bezpieczeństwa lub

społeczności przyjmującego państwa członkowskiego – Ważność – Artykuł 18 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 78 ust. 1 TFUE – Artykuł 6 ust 3 TUE – Konwencja genewska

*) Badanie art. 14 ust. 4–6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony nie wykazało istnienia żadnej okoliczności mogącej mieć wpływ na ważność tych przepisów w świetle art. 78 ust. 1 TFUE i art. 18 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 23 maja 2019 r. w sprawie C-720/17, Mohammed Bilali przeciwko Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, sprawiedliwości i bezpieczeństwa – Polityka azylowa – Ochrona uzupełniająca – Dyrektywa 2011/95/UE – Artykuł 19 – Cofnięcie statusu ochrony uzupełniającej – Błąd administracji dotyczący okoliczności faktycznych

*) Artykuł 19 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony w związku z jej art. 16 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie powinno cofnąć status ochrony uzupełniającej, gdy nadało ono ten status – choć przesłanki jego nadania nie były spełnione – opierając się na ustaleniach faktycznych, które okazały się następnie błędne, mimo że zainteresowanej osobie nie można zarzucić wprowadzenia przy tej okazji owego państwa członkowskiego w błąd.

Konkurencja

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 23 maja 2019 r. w sprawie C-706/17, AB „Achema", AB „Orlen Lietuva", AB „Lifosa" przeciwko Valstybinė kainų ir energetikos kontrolės komisija (VKEKK)

Odesłanie prejudycjalne – Pomoc państwa – Pojęcie „pomocy przyznawanej przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych" – Przepisy dotyczące usług użyteczności publicznej w sektorze energii elektrycznej – Pojęcie „pomocy, która wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi" i „zakłócającej lub grożącej zakłóceniem konkurencji" – Pojęcie „selektywnej korzyści" – Usługa w ogólnym interesie gospodarczym – Rekompensata kosztów związanych z wykonywaniem zobowiązań z zakresu usług publicznych

*) Artykuł 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że fundusze przeznaczone na finansowanie systemu usług użyteczności publicznej, takich jak usługi użyteczności publicznej w sektorze energii elektrycznej, stanowią zasoby państwowe w rozumieniu tego postanowienia.

*) Artykuł 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że jeżeli operatorzy sieci dystrybucyjnych i przesyłowych korzystają ze środków przeznaczonych na finansowanie usług użyteczności publicznej w sektorze energii elektrycznej w celu zrekompensowania strat poniesionych w związku z obowiązkiem zakupu energii elektrycznej od niektórych producentów energii elektrycznej po stałej taryfie i jej bilansowania, to taka rekompensata stanowi korzyść w rozumieniu tego przepisu przyznaną producentom energii elektrycznej.

*) Artykuł 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym fundusze takie jak fundusze przeznaczone dla niektórych dostawców usług użyteczności publicznej w sektorze energii elektrycznej powinny być uważane za przyznające im selektywną korzyść w rozumieniu tego przepisu i za mogące wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

*) Artykuł 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że interwencja państwa, taka jak system usług użyteczności publicznej w sektorze energii elektrycznej, nie powinna być uważana za rekompensatę stanowiącą wynagrodzenie za świadczenia wykonane przez przedsiębiorstwa będące beneficjentami w celu wykonania zobowiązań z zakresu

usług publicznych w rozumieniu wyroku z dnia 24 lipca 2003 r., Altmark Trans i Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415), chyba że sąd odsyłający stwierdzi, że ta lub inna z usług użyteczności publicznej w sektorze energii elektrycznej rzeczywiście spełnia cztery przesłanki wymienione w pkt 88–93 tego wyroku.

*) Artykuł 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że interwencję państwa, taką jak system usług użyteczności publicznej w sektorze energii elektrycznej, należy uznać za zakłócającą konkurencję lub grożącą jej zakłóceniem.

Ochrona środowiska

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 8 maja 2019 r. w sprawie C-305/18, Verdi Ambiente e Società (VAS) – Aps Onlus, Movimento Legge Rifiuti Zero per l'Economia Gminy Aps przeciwko Presidenza del Consiglio die Ministri, Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare i in. Regione Lazio Regione Toscana, Regione Lombardia

Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2008/98/WE – Odzyskiwanie lub unieszkodliwianie odpadów – Wdrożenie zintegrowanego systemu gospodarowania odpadami zapewniającego samowystarczalność krajową – Tworzenie spalarni lub zwiększanie wydajności istniejących instalacji – Kwalifikacja spalarni jako „strategicznych obiektów infrastruktury i instalacji o istotnym znaczeniu krajowym" – Poszanowanie zasady „hierarchii postępowania z odpadami" – Dyrektywa 2001/42/WE – Konieczność przeprowadzenia „oceny wpływu na środowisko"

*) Zasadę „hierarchii postępowania z odpadami" wyrażoną w art. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy, w świetle art. 13 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie obowiązywaniu uregulowania krajowego, takiego jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, w którym kwalifikuje się spalarnie odpadów jako „strategiczne obiekty infrastruktury i instalacje o istotnym znaczeniu

krajowym", pod warunkiem, że uregulowanie to jest zgodne z innymi przepisami tej dyrektywy, które ustanawiają bardziej szczegółowe obowiązki.

*) Artykuł 2 lit. a), art. 3 ust. 1 i art. 3 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie krajowe, takie jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, składające się z przepisów stanowiących podstawę prawną i przepisów wykonawczych, podwyższające wydajność istniejących spalarni odpadów i przewidujące utworzenie nowych instalacji tego rodzaju, wchodzi w zakres pojęcia „planów i programów" w rozumieniu tej dyrektywy, gdy może wywierać znaczący wpływ na środowisko i powinno w związku z tym być poddane uprzednio ocenie wpływu na środowisko.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 16 maja 2019 r. w sprawie C-689/17, Conti 11. Container Schiffahrts-GmbH & Co. KG MS „MSC Flaminia" przeciwko Land Niedersachsen

Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Przemieszczanie odpadów – Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 – Odpady objęte procedurą uprzedniego pisemnego zgłoszenia i zgody – Przemieszczanie wewnątrz Unii Europejskiej – Artykuł 1 ust. 3 lit. b) – Wyłączenie z zakresu stosowania – Odpady wytwarzane na pokładach statków – Odpady na pokładzie statku będące wynikiem awarii

*) Artykuł 1 ust. 3 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów należy interpretować w ten sposób, że pozostałości w postaci złomu i wody gaśniczej wymieszanej z osadami oraz pozostałościami ładunku, takie jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, będące wynikiem awarii zaistniałej na pokładzie statku, powinny być uznane za odpady wytwarzane na pokładach statków w rozumieniu tego przepisu, które są w związku z tym wyłączone z zakresu stosowania wspomnianego rozporządzenia, chyba że są one wyładowywane w celu ich odzysku lub unieszkodliwienia.

Podatki

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 2 maja 2019 r. w sprawie C-224/18, Budimex S.A. przeciwko Ministrowi Finansów

Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 66 – Zdarzenie podatkowe i wymagalność podatku – Moment wykonania usług – Roboty budowlane i montażowe – Uwzględnienie momentu odbioru robót przewidzianego w umowie o świadczenie usług

*) Artykuł 66 akapit pierwszy lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/45/UE z dnia 13 lipca 2010 r., należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on temu, by w wypadku braku wystawienia faktury dotyczącej świadczonych usług lub wystawienia jej z opóźnieniem formalny odbiór tej usługi był uważany za moment, w którym usługa ta została wykonana, gdy – tak jak w sprawie rozpatrywanej w postępowaniu głównym – państwo członkowskie przewiduje, że podatek staje się wymagalny z upływem terminu rozpoczynającego bieg w dniu, w którym została wykonana usługa, jeżeli, po pierwsze, formalność odbioru została uzgodniona przez strony w umowie wiążącej je postanowieniami umownymi odzwierciedlającymi rzeczywistość gospodarczą i handlową w dziedzinie, w której usługa jest wykonywana i, po drugie, formalność ta stanowi materialne zakończenie usługi i ustala ostatecznie wysokość należnego świadczenia wzajemnego, co podlega zweryfikowaniu przez sąd odsyłający.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 2 maja 2019 r. w sprawie C-225/18, Grupa Lotos S.A. przeciwko Ministrowi Finansów

Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Odliczenie podatku naliczonego – Szósta dyrektywa 77/388/EWG – Artykuł 17 ust. 2 i 6 – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuły 168 i 176 – Wyłączenie prawa

do odliczenia – Nabycie usług noclegowych i gastronomicznych – Klauzula „standstill” – Przystąpienie do Unii Europejskiej

*) Artykuł 168 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że:

– sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewiduje rozszerzenie zakresu wyłączenia prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT) po przystąpieniu danego państwa członkowskiego do Unii Europejskiej i oznacza, że od wejścia w życie tego rozszerzenia zakresu wyłączenia podatnik świadczący usługi turystyki jest pozbawiony prawa do odliczenia VAT naliczonego od nabycia usług noclegowych i gastronomicznych, które podatnik ten refakturuje na rzecz innych podatników w ramach świadczenia usług turystyki, oraz

– nie sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewiduje wyłączenie prawa do odliczenia VAT naliczonego od nabycia usług noclegowych i gastronomicznych, wprowadzone przed przystąpieniem danego państwa członkowskiego do Unii i utrzymane po tym przystąpieniu zgodnie z art. 176 akapit drugi dyrektywy VAT, i oznacza, że podatnik nieświadczący usług turystyki jest pozbawiony prawa do odliczenia VAT naliczonego od nabycia takich usług noclegowych i gastronomicznych, które podatnik ten refakturuje na rzecz innych podatników.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 2 maja 2019 r. w sprawie C-133/18, Sea Chefs Cruise Services GmbH przeciwko Ministre de l’Action et des Comptes publics

Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Zwrot VAT – Dyrektywa 2008/9/WE – Artykuł 20 – Żądanie udzielenia dodatkowych informacji sformułowane przez państwo członkowskie zwrotu – Informacje, których należy dostarczyć w terminie jednego miesiąca od dnia otrzymania wniosku przez odbiorcę – Charakter prawny tego terminu i konsekwencje jego niedotrzymania

*) Artykuł 20 ust. 2 dyrektywy Rady 2008/9/WE z dnia 12 lutego 2008 r.

określającej szczegółowe zasady zwrotu podatku od wartości dodanej, przewidzianego w dyrektywie 2006/112/WE, podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim zwrotu, lecz mającym siedzibę w innym państwie członkowskim, należy interpretować w ten sposób, iż termin jednego miesiąca przewidziany w tym przepisie na dostarczenie państwu członkowskiemu zwrotu dodatkowych informacji zażądanych przez to państwo członkowskie nie jest terminem zawitym, który oznaczałby, że w przypadku przekroczenia tego terminu lub braku odpowiedzi podatnik traci możliwość usunięcia braków swego wniosku o zwrot poprzez przedłożenie bezpośrednio przed sądem krajowym dodatkowych informacji właściwych dla wykazania jego prawa do zwrotu podatku od wartości dodanej.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 2 maja 2019 r. w sprawie C-265/18, Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos przeciwko Akvilė Jarmuškienė

Odesłanie prejudycjalne – Harmonizacja ustawodawstw podatkowych – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Procedura szczególna dla małych przedsiębiorstw – Artykuły 282–292 – Zwolnienie z VAT przysługujące małym przedsiębiorstwom, których roczny obrót jest niższy niż ustalony próg – Jednoczesna dostawa dwóch nieruchomości w drodze jednej transakcji – Przekroczenie rocznego limitu obrotu przy uwzględnieniu ceny sprzedaży jednej z dwóch nieruchomości – Obowiązek zapłaty podatku od całkowitej wartości transakcji

*) Artykuły 282–292 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy dostawa na rzecz tego samego kupującego obejmuje dwie nieruchomości związane ze sobą ze względu na swój charakter i wchodzące w zakres jednej umowy sprzedaży oraz gdy zostaje przekroczony roczny limit obrotu służący za punkt odniesienia dla stosowania przewidzianej w tej dyrektywie procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw, podatnik jest zobowiązany do zapłaty podatku od wartości całej rozpatrywanej dostawy, czyli przy uwzględnieniu wartości obu towarów stanowiących przedmiot tej dostawy, nawet gdyby uwzględnienie

wartości jednego z tych towarów nie prowadziło do przekroczenia rzeczonego rocznego limitu.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 8 maja 2019 r. w sprawie C-566/17, Związek Gmin Zagłębia Miedziowego w Polkowicach przeciwko Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej

Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 168 lit. a) – Odliczenie podatku naliczonego – Zasada neutralności VAT – Podatnik wykonujący jednocześnie działalność gospodarczą oraz działalność niemającą charakteru gospodarczego – Towary i usługi nabyte w celu realizacji transakcji podlegających opodatkowaniu VAT i transakcji niepodlegających opodatkowaniu VAT – Brak kryteriów podziału w przepisach krajowych – Zasada legalizmu podatkowego

*) Artykuł 168 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on praktyce krajowej zezwalającej podatnikowi na pełne odliczenie podatku od wartości dodanej (VAT) naliczonego w związku z nabyciem przez niego towarów i usług w celu prowadzenia zarówno działalności gospodarczej, opodatkowanej VAT, jak i działalności niemającej charakteru gospodarczego, która nie wchodzi w zakres stosowania VAT, ze względu na brak we właściwych przepisach podatkowych szczególnych uregulowań dotyczących kryteriów i metod podziału, które umożliwiłyby podatnikowi określenie części tego VAT naliczonego, którą należy uważać za związaną, odpowiednio, z jego działalnością gospodarczą i z działalnością niemającą charakteru gospodarczego.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 8 maja 2019 r. w sprawie C-568/17, Staatssecretaris van Financiën przeciwko L.W. Geelenowi

Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Szósta dyrektywa 77/388/EWG – Artykuł 9 ust.

2 lit. c) i e) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 52 lit. a) – Artykuł 56 ust. 1 lit. k) – Świadczenie usług – Miejsce transakcji podlegających opodatkowaniu – Miejsce opodatkowania – Interaktywne sesje o charakterze erotycznym z transmisją na żywo przez Internet – Działalność rozrywkowa – Pojęcie – Miejsce, w którym usługa jest faktycznie świadczona

*) Artykuł 9 ust. 2 lit. c) tiret pierwsze szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 2002/38/WE z dnia 7 maja 2002 r., oraz art. 52 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że świadczenie kompleksowej usługi takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, polegające na oferowaniu interaktywnych sesji o charakterze erotycznym z transmisją na żywo przez Internet, stanowi „działalność rozrywkową" w rozumieniu tych przepisów. Należy uznać, że w rozumieniu tych przepisów usługa ta jest „faktycznie świadczona" w miejscu, gdzie usługodawca ma siedzibę swojej działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, z którego świadczona jest ta usługa, a w przypadku braku takiego miejsca – w jego stałym lub zwykłym miejscu zamieszkania.

*) Artykuł 9 ust. 2 lit. e) tiret dwunaste szóstej dyrektywy 77/388, zmienionej dyrektywą 2002/38, i art. 56 ust. 1 lit. k) dyrektywy 2006/112 w związku z art. 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 1777/2005 z dnia 17 października 2005 r. ustanawiającego środki wykonawcze do dyrektywy 77/388/EWG w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że świadczenie usługi takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, polegające na oferowaniu interaktywnych sesji o charakterze erotycznym z transmisją na żywo przez Internet, nie wchodzi, jeśli usługa ta jest świadczona na rzecz odbiorców znajdujących się w państwie członkowskim usługodawcy, w zakres stosowania tych przepisów.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 8 maja 2019 r. w sprawie C-712/17, EN.SA. Srl przeciwko Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia Ufficio Contenzioso

Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Transakcje fikcyjne – Brak możliwości odliczenia podatku – Obowiązek wystawcy faktury zapłaty wyszczególnionego na fakturze VAT – Grzywna równa nienależnie odliczonej kwocie VAT – Zgodność z zasadami neutralności VAT i proporcjonalności

*) W sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której fikcyjne transakcje sprzedaży energii elektrycznej dokonywane w sposób „okrężny" pomiędzy tymi samymi podmiotami i opiewające na te same kwoty nie spowodowały utraty wpływów podatkowych, dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, w świetle zasad neutralności i proporcjonalności, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona przepisom prawa krajowego, które wykluczają możliwość odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT) w odniesieniu do transakcji fikcyjnych, zobowiązując jednocześnie osoby, które wykazują VAT na fakturze, do zapłaty tego podatku, w tym z tytułu fikcyjnej transakcji, pod warunkiem, iż prawo krajowe umożliwia dokonanie korekty zobowiązania podatkowego wynikającego z owego zobowiązania, jeżeli wystawca faktury udowodni działanie w dobrej wierze lub jeżeli zapobiegnie on w stosownym czasie i całkowicie niebezpieczeństwu uszczuplenia dochodów podatkowych, czego weryfikacja należy do sądu odsyłającego.

*) Zasady proporcjonalności i neutralności podatku od wartości dodanej (VAT) należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak w postępowaniu głównym sprzeciwiają się one przepisowi prawa krajowego, na podstawie którego niezgodne z prawem odliczenie VAT podlega grzywnie równej kwocie dokonanego odliczenia.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 15 maja 2019 r. w sprawie C-235/18, Vega International Car Transport and Logistic – Trading GmbH przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Warszawie

Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 135 ust. 1 lit. b) – Dostawa towarów – Zwolnienia dotyczące innych czynności – Udzielanie kredytów i pośrednictwo kredytowe – Karty paliwowe

*) Artykuł 135 ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym udostępnienie kart paliwowych przez spółkę dominującą swoim spółkom zależnym, umożliwiające tym ostatnim zaopatrzenie w paliwo pojazdów, których transport zapewniają, może zostać uznane za usługę udzielenia kredytu zwolnioną z podatku od wartości dodanej w rozumieniu tego przepisu.

Prawa podstawowe

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 8 maja 2019 r. w sprawie C-396/17, Martin Leitner przeciwko Landespolizeidirektion Tirol

Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Zakaz wszelkiej dyskryminacji ze względu na wiek – Dyrektywa 2000/78/WE – Wyłączenie doświadczenia zawodowego zdobytego przed ukończeniem 18. roku życia – Nowy system wynagradzania i awansów – Utrzymanie odmiennego traktowania – Prawo do skutecznego środka prawnego – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Uzasadnienia

*) Artykuły 1, 2 i 6 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy w związku z art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, wchodzącemu w życie z mocą wsteczną i przewidującemu, w celu zakończenia dyskryminacji ze względu na wiek, przeniesienie urzędników pełniących służbę do nowego systemu wynagradzania i awansów, w ramach którego pierwsze

zaszeregowanie tych urzędników jest określane przy uwzględnieniu ich ostatniego wynagrodzenia pobieranego na podstawie wcześniejszego systemu.

*) Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 9 dyrektywy 2000/78 należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym ogranicza zakres kontroli, jaką mogą przeprowadzić sądy krajowe, wykluczając kwestie związane z podstawą „kwoty przeniesienia" obliczonej zgodnie z regułami dawnego systemu wynagradzania i awansów.

*) W sytuacji gdyby nie można było dokonać wykładni przepisów krajowych w sposób zgodny z dyrektywą 2000/78, sąd krajowy powinien w ramach swojej właściwości zapewnić ochronę prawną wynikającą dla podmiotów prawa z tej dyrektywy i zagwarantować jej pełną skuteczność, odstępując w razie potrzeby od zastosowania wszelkiego niezgodnego z nią przepisu prawa krajowego. Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że gdy stwierdzono dyskryminację niezgodną z prawem Unii i tak długo, jak długo środki przywracające równe traktowanie nie zostały przyjęte, przywrócenie równego traktowania w wypadku takim jak rozpatrywany w postępowaniu głównym wymaga przyznania urzędnikom znajdującym się w niekorzystnej sytuacji w ramach dawnego systemu wynagradzania i awansów takich samych uprawnień jak te, z których korzystają urzędnicy uprzywilejowani w ramach tego systemu, zarówno w zakresie uwzględnienia okresów służby ukończonych przed osiągnięciem 18. roku życia, jak i w zakresie awansu w ramach skali wynagrodzeń i, w konsekwencji, przyznania dyskryminowanym urzędnikom odszkodowania pieniężnego w wysokości różnicy między kwotą wynagrodzenia, jakie dany urzędnik powinien był otrzymać, gdyby nie był traktowany w sposób dyskryminujący, a kwotą wynagrodzenia, jaką faktycznie otrzymał.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 8 maja 2019 r. w sprawie C-24/17, Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft Öffentlicher Dienst przeciwko Republik Österreich

Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Zakaz wszelkiej dyskryminacji ze względu na wiek – Dyrektywa 2000/78/WE – Wyłączenie doświadczenia zawodowego zdobytego przed ukończeniem 18. roku życia – Nowy system wynagradzania i awansów – Utrzymanie odmiennego traktowania – Swobodny przepływ pracowników – Artykuł 45 TFUE – Rozporządzenie (UE) nr 492/2011 – Artykuł 7 ust. 1 – Uregulowanie krajowe przewidujące częściowe uwzględnienie wcześniejszych okresów zatrudnienia

*) Artykuły 1, 2 i 6 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy w związku z art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, wchodzącemu w życie z mocą wsteczną i przewidującemu, w celu zakończenia dyskryminacji ze względu na wiek, przeniesienie pracowników kontraktowych pełniących służbę do nowego systemu wynagradzania i awansów, w ramach którego pierwsze zaszeregowanie tych pracowników kontraktowych jest określane przy uwzględnieniu ich ostatniego wynagrodzenia pobieranego na podstawie wcześniejszego systemu.

*) W sytuacji gdyby nie można było dokonać wykładni przepisów krajowych w sposób zgodny z dyrektywą 2000/78, sąd krajowy powinien w ramach swojej właściwości zapewnić ochronę prawną wynikającą dla podmiotów prawa z tej dyrektywy i zagwarantować jej pełną skuteczność, odstępując w razie potrzeby od zastosowania wszelkiego niezgodnego z nią przepisu prawa krajowego. Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że gdy stwierdzono dyskryminację niezgodną z prawem Unii, i tak długo, jak długo środki przywracające równe traktowanie nie zostały przyjęte, przywrócenie równego traktowania w wypadku takim jak rozpatrywany w postępowaniu głównym wymaga przyznania pracownikom kontraktowym znajdującym się w niekorzystnej sytuacji w ramach dawnego systemu wynagradzania i awansów takich samych uprawnień jak te, z których korzystają pracownicy kontraktowi uprzywilejowani w ramach tego systemu, zarówno w zakresie uwzględnienia okresów służby ukończonych przed osiągnięciem 18. roku życia, jak i w zakresie awansu w ramach skali wynagrodzeń i, w konsekwencji, przyznania dyskryminowanym pracownikom kontraktowym

odszkodowania pieniężnego w wysokości różnicy między kwotą wynagrodzenia, jakie dany pracownik kontraktowy powinien był otrzymać, gdyby nie był traktowany w sposób dyskryminujący, a kwotą wynagrodzenia, jaką faktycznie otrzymał.

*) Artykuł 45 TFUE i art. 7 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego aby określić staż pracy pracownika kontraktowego w ramach skali wynagrodzeń, uwzględnia się w całości wcześniejsze okresy zatrudnienia ukończone w ramach stosunku pracy łączącego tego pracownika z jednostką samorządu terytorialnego lub gminą państwa członkowskiego Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Republiki Turcji lub Konfederacji Szwajcarskiej, z organem Unii Europejskiej lub organizacją międzyrządową, której członkiem jest Republika Austrii, lub z innymi podobnymi podmiotami, podczas gdy wszelki inny okres wcześniejszego zatrudnienia uwzględnia się jedynie do wysokości 10 lat oraz w zakresie, w jakim zatrudnienie to jest istotne.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 8 maja 2019 r. w sprawie C-230/18, PI przeciwko Landespolizeidirektion Tirol

Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 49 TFUE – Artykuł 15 ust. 2 i art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Swoboda przedsiębiorczości i świadczenia usług – Ograniczenie – Decyzja o niezwłocznym zamknięciu zakładu handlowego – Brak uzasadnienia – Nadrzędne względy interesu ogólnego – Zapobieganie popełnianiu przestępstw względem osób uprawiających prostytucję – Ochrona zdrowia publicznego – Proporcjonalny charakter ograniczenia swobody przedsiębiorczości – Artykuły 47 i 48 karty praw podstawowych – Skuteczność kontroli sądowej – Prawo do obrony – Ogólna zasada prawa do dobrej administracji

*) Artykuł 49 TFUE, art. 15 ust. 2 i art. 16, 47 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz ogólną zasadę prawa do dobrej administracji należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak te będące przedmiotem sprawy

rozstrzyganej w postępowaniu głównym sprzeciwiają się one obowiązywaniu uregulowania krajowego, które przewiduje, że organ administracyjny może podjąć decyzję o zamknięciu ze skutkiem natychmiastowym zakładu handlowego, z uwagi na to, że organ ten podejrzewa, iż w zakładzie tym jest prowadzona działalność w zakresie prostytucji bez wymaganego tym uregulowaniem krajowym zezwolenia w zakresie, w jakim po pierwsze, wspomniane uregulowanie nie wymaga, aby taka decyzja była uzasadniona, pod względem faktycznym i prawnym, na piśmie i przekazana jej adresatowi, a po drugie, wymaga, aby wniosek o uchylenie tejże decyzji był uzasadniony przez jej adresata.

Transport

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 8 maja 2019 r. w sprawie C-253/18, Stadt Euskirchen przeciwko Rhenus Veniro GmbH & Co. KG

Odesłanie prejudycjalne – Transport – Usługi publiczne w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego – Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 – Artykuł 5 ust. 1 i 2 – Bezpośrednie udzielenie zamówienia – Umowy o świadczenie usług publicznych w zakresie autobusowego i tramwajowego transportu pasażerskiego – Warunki – Dyrektywa 2014/24/UE – Artykuł 12 – Dyrektywa 2014/25/UE – Artykuł 28

*) Artykuł 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącego usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania do bezpośredniego udzielania zamówień prowadzących do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych w zakresie transportu autobusowego, które nie mają formy umów koncesji w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji.

Zabezpieczenie społeczne

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 8 maja 2019 r. w sprawie C-631/17, SF przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst

Odesłanie prejudycjalne – Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 11 ust. 3 lit. e) – Obywatel państwa członkowskiego pracujący na pokładzie statku pod banderą państwa trzeciego – Pracodawca mający siedzibę w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie miejsca zamieszkania pracownika – Ustalenie ustawodawstwa mającego zastosowanie

*) Artykuł 11 ust. 3 lit. e) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 465/2012 z dnia 22 maja 2012 r. należy interpretować w ten sposób, że sytuacja taka jak w sprawie w postępowaniu głównym, w której osoba – mimo iż pracuje jako marynarz dla pracodawcy mającego siedzibę w jednym z państw członkowskich, na statku pływającym pod banderą państwa trzeciego i poza terytorium Unii Europejskiej – zachowała miejsce zamieszkania w państwie członkowskim pochodzenia, jest objęta zakresem zastosowania tego przepisu, w związku z czym ustawodawstwem mającym zastosowanie do tej sytuacji jest ustawodawstwo państwa członkowskiego miejsca zamieszkania tej osoby.

Zamówienia publiczne

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 2 maja 2019 r. w sprawie C-309/18, Lavorgna Srl przeciwko Comune di Montelanico, Comune di Supino, Comune di Sgurgola, Comune di Trivigliano

Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Dyrektywa 2014/24/UE – Koszty pracy – Automatyczne wykluczenie oferenta, który nie wskazał

oddzielnie w ofercie kosztów pracy – Zasada proporcjonalności

*) Zasady pewności prawa, równego traktowania i przejrzystości, o których mowa w dyrektywie 2014/24/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, zgodnie z którym brak oddzielnego wskazania kosztów pracy w ofercie gospodarczej złożonej w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego powoduje wyłączenie tej oferty bez możliwości skorzystania z procedury usuwania braków, także w sytuacji gdy obowiązek oddzielnego wskazania tych kosztów nie został przewidziany w dokumentacji przetargowej, o ile taki warunek i taka możliwość wyłączenia zostały w sposób jasny przewidziane w przepisach krajowych dotyczących zamówień publicznych, do których zawarto tam wyraźne odesłanie. Jeżeli jednak postanowienia ogłoszenia o zamówieniu nie umożliwiają oferentom wskazania tych kosztów w swoich ofertach gospodarczych, zasady przejrzystości i proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by umożliwić wykonawcom zaradzenie tej sytuacji i spełnienie przewidzianego w przepisach krajowych obowiązku w terminie wyznaczonym przez instytucję zamawiającą.

Orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka

[*) Podstawę opracowania not dotyczących orzeczeń ETPC stanowią noty informacyjne MSZ oraz informacje zawarte w bazie HUDOC]

Wyrok (Izba) z dnia 30 kwietnia 2019 r. w sprawie *Repcevirág Szövetkezet przeciwko Węgrom* (skarga nr 70750/14)

Brak naruszenia art. 6 ust. 1 EKPC – prawo do rzetelnego procesu sądowego – odmowa zwrócenia się z pytaniem prejudycjalnym do Trybunału Sprawiedliwości UE przez sąd krajowy

Skarżąca, Repcevirág Szövetkezet, jest spółką zarejestrowaną zgodnie z wymogami prawa węgierskiego z siedzibą w gminie Aranyosgadány.

Zajmuje się działalnością rolniczą. W 2008 r. nałożono na nią karę za nienależycie obliczony podatek VAT, a nieskuteczne odwołania wyczerpały tzw. drogę krajową w 2009 r. Węgierski Sąd Najwyższy oparł oddalenie kasacji m.in. na odwołaniu do orzecznictwa TSUE. W 2010 r. spółka wniosła roszczenie odszkodowawcze przeciwko Sądowi Najwyższemu, powołując się *inter alia* na orzeczenie TSUE w sprawie *Köbler przeciwko Austrii* (C-224/01) z 2003 r. Zdaniem spółki Sąd ten dokonał błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania przepisów prawa unijnego. Przed sądem rejonowym w Budapeszcie spółka wnioskowała o zwrócenie się do TSUE z pytaniem prejudycjalnym, czy interpretacja dokonana przez Sąd Najwyższy pozostawała w zgodności z prawem unijnym. W maju 2011 r. sąd rejonowy oddalił powództwo i nie skierował pytania prejudycjalnego do TSUE. Decyzję tę podtrzymał sąd odwoławczy w sierpniu 2012 r.

Skarżąca wniosła o wznowienie postępowania przed *Kúrią* (w dniu 1 stycznia 2012 r. weszła w życie nowa węgierska konstytucja, która zastąpiła dotychczasowy Sąd Najwyższy instytucją o nazwie *Kúria*). Wniosek odrzucono. Spółka wniosła też skargę konstytucyjną, odrzuconą w maju 2014 r.

W skardze do ETPC skarżąca powołała się na art. 6 ust. 1 EKPC, zarzucając, w szczególności, że władze krajowe w niedostateczny sposób zagwarantowały jej prawo do sądu w taki sposób, że zarówno Sąd Najwyższy, jak i *Kúria* uchybiły obowiązkowi zwrócenia się z pytaniem prejudycjalnym w trybie art. 267 TFUE.

Trybunał nie przychylił się do zarzutów skargi. Powołując się na unijne orzeczenie w sprawie *CILFIT* (sygn. 283/81) z 1982 r., ETPC podkreślił, że decyzja o skierowaniu pytania prejudycjalnego należy zawsze do sfery uznania samego sądu. Tym samym sformułował tezę nieco inaczej niż w swoich wcześniejszych orzeczeniach w sprawie *Dhahbi przeciwko Włochom* z 2014 r. i w sprawie *Vergauven przeciwko Belgii* z 2012 r. Trybunał uznał, że decyzje sądów krajowych nie były ani arbitralne, ani oczywiście bezzasadne. W szczególności, trafne było stanowisko *Kúria* stwierdzające, że skoro skarżąca spółka nie podniosła żadnych argumentów opartych o prawo unijne w pierwszym postępowaniu, nie mogła później powołać się na nie w postępowaniu o odszkodowanie przed Sądem Najwyższym. Trybunał orzekł zatem, że Węgry nie naruszyły art. 6 ust. 2 EKPC.

Wyrok (Izba) z dnia 7 maja 2019 r. w sprawie *Kaynar i inni przeciwko Turcji* (skargi nr 21104/06, 51103/06 i 18809/07)

Naruszenie art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji – prawo własności – brak odszkodowania i brak możliwości odwołania się do organu odszkodowawczego

Skarżący są obywatelami Turcji i mieszkają w Çanakkale. Na początku lat 90-tych XX w. nabyli ziemię zakwalifikowaną jako „teren naturalny", w przypadku którego własność nie była rejestrowana, co nadało właścicielom status posiadaczy samoistnych. W 1996 r. – w wyniku reformy katastralnej – zarejestrowano tę ziemię na Skarb Państwa. Skarżący w tym samym roku wystąpili do sądu z wnioskiem o wpis do rejestru ich jako właścicieli, na co otrzymali zgodę, orzeczenie jednak uchylono a sprawę przekazano do ponownego rozpoznania. W trakcie postępowania, w 2004 r., w życie weszła nowelizacja prawa, w myśl której posiadacz samoistny nie mógł już nabyć nieruchomości kwalifikowanej jako „teren naturalny". W rezultacie roszczenia skarżących oddalono, a ziemia pozostała zarejestrowana na Skarb Państwa. Skarżący nie otrzymali odszkodowania.

W skardze do ETPC skarżący powołali się na art. 1 Protokołu nr 1 do EKPC, zarzucając, w szczególności, że władze krajowe dokonały nieuprawnionej ingerencji w ich prawo własności poprzez wprowadzenie regulacji, która pozbawiła ich tego prawa w sposób niezgodny ze standardami konwencyjnymi.

Trybunał przychylił się do zarzutów skargi. Stwierdził, w szczególności, że zmiana prawa – choć spełniała standardy konwencyjne – w tej konkretnej sytuacji pozbawiła skarżących możliwości uzyskania rejestracji ich ziemi, nawet jeśli mogli zasadnie oczekiwać, iż spełnią wymogi uznania ich za właścicieli. Wprawdzie cel nowelizacji z 2004 r., jakim była ochrona środowiska, był uzasadniony i mieścił się w interesie publicznym, jednak ETPC zauważył, że już w 2007 r. „tereny naturalne" zostały wyłączone z zakresu przedmiotowego ustawy, co przywracało posiadaczom samoistnym możliwość nabycia własności.

Trybunał stwierdził również, że skarżący, którzy nie otrzymali odszkodowania za utratę nieruchomości, ponieśli indywidualny i nadmierny ciężar.

Trybunał uznał ponadto, że prawo krajowe nie pozwalało na naprawienie takiego naruszenia. Odwołanie do organu odszkodowawczego umożliwiłoby skarżącym uzyskanie odszkodowania. Biorąc pod uwagę, że to odwołanie – następnie przewidziane już w prawie krajowym – stanowiłoby odpowiedni środek zapobiegający naruszeniu art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji, Trybunał zdecydował się skreślić część skargi w odniesieniu do art. 41 EKPC (słuszne zadośćuczynienie).

Wyrok (Wielka Izba) z dnia 29 maja 2019 r. w sprawie *Mammadov przeciwko Azerbejdżanowi* (skarga nr 15172/13)

Naruszenie art. 5 ust. 1–3 EKPC – prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego – naruszenie art. 6 ust. 2 EKPC – domniemanie niewinności – postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom (*infringement procedure*) – niewykonanie wyroku ETPC

Skarżący, I.E. Mammadov jest Azerem i mieszka w Baku, gdzie od 2003 r. panuje autorytarny reżim prezydenta Ilhama Aliyeva. Jest też aktywistą i jednym z liderów opozycji antyrządowej, znanym ze swej działalności politycznej. Był współzałożycielem partii opozycyjnej Ruch Obywatelski na rzecz Republikańskiej Alternatywy ("REAL"), z ramienia którego rozważał kandydowanie w wyborach prezydenckich w listopadzie 2013 r. Prowadził również blog internetowy, w którym komentował bieżące wydarzenia polityczne i społeczne. W szczególności w listopadzie 2012 r. ostro skrytykował przyjęcie ustawy wprowadzającej surowe kary za nieautoryzowane zgromadzenia publiczne i udział w demonstracjach antyrządowych.

W styczniu 2013 r. I.E. Mammadov pojechał do miasta Ismayilli, położonego na północny zachód od Baku, aby przekazać informacje o zamieszkach ulicznych, które odbyły się tam poprzedniego dnia. Według sprawozdań prasowych protest wybuchł na skutek incydentu z udziałem V.A. – syna ministra pracy i bratanka lokalnego polityka. Wynikało z nich, że V.A. po tym, jak wziął udział w wypadku samochodowym, obraził i pobił pasażerów drugiego samochodu, którzy byli lokalnymi mieszkańcami. W reakcji na ten incydent setki mieszkańców wyszły na ulice i zaczęło niszczyć mienie w Ismayilli, które – jak uważali – należało do rodziny V.A., w tym hotel.

Skarżący – którego wersja przedstawiona na blogu różniła się znacząco od oficjalnej wersji wydarzeń – został oskarżony o „organizację i udział w działaniach naruszających porządek publiczny", który to zarzut został następnie przekwalifikowany w „stosowanie oporu i przemocy wobec funkcjonariuszy publicznych z narażeniem ich życia i zdrowia". Został on skazany na karę 7 lat pozbawienia wolności (od lutego 2013 r. przebywał w areszcie, uwolniono go dopiero w sierpniu 2018 r.). Centralna Komisja Wyborcza we wrześniu 2013 r. odmówiła zarejestrowania go jako kandydata w wyborach prezydenckich.

W skardze do ETPC skarżący powołał się na art. 5 ust. 1–3 EKPC oraz art. 6 ust. 2, zarzucając, w szczególności, że został zatrzymany i aresztowany bez uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa, a jego aresztowanie, proces i skazanie miały charakter represji politycznej, gdyż sądy nie przedstawiły istotnych i wystarczających racji przemawiających za przetrzymywaniem go w areszcie, nie było też odpowiedniej kontroli sądowej jego aresztowania.

Trybunał przypomniał swoje utrwalone stanowisko, że aby zatrzymanie w związku z istnieniem uzasadnionego podejrzenia było usprawiedliwione, policja musi posiadać wystarczające dowody umożliwiające postawienie zarzutów w chwili zatrzymania albo w okresie, w którym skarżący przebywa w areszcie.

Trybunał uznał, że doszło do naruszenia powołanych artykułów, a skazanie było motywowane politycznie. Organy oskarżenia nie przedstawiły żadnych wiarygodnych dowodów na poparcie postawionych skarżącemu zarzutów, a cały proces miał charakter fasadowy i represyjny. Żadne wiarygodne dowody nie zostały też przedstawione w postępowaniu przed Trybunałem. Tymczasowe aresztowanie skarżącego w toku procesu było wielokrotnie przedłużane, chociaż nie dowiedziono, by miał zbiec lub w jakikolwiek sposób utrudniać postępowanie. W czasie procesu prokurator generalny i przedstawicie ministerstwa spraw wewnętrznych wielokrotnie wypowiadali się publicznie w sposób naruszający zasadę domniemania niewinności. Proces karny i tymczasowe aresztowanie skarżącego uchybiało zasadom rzetelnego procesu. Trybunał uznał także – co jest rzadko spotykane w jego orzecznictwie – że rząd Azerbejdżanui naruszył art. 18 Konwencji, zabraniający ograniczeń praw i wolności podstawowych w celach innych niż te, dla których je wprowadzono. Zarzuty

postawione I.E. Mammadovowi były na tyle absurdalne, że bez trudu można w nich wywnioskować chęć „uciszenia" aktywisty niewygodnego dla rządu. Zdaniem Trybunału również sankcja, czyli kara 7 lat pozbawienia wolności, wymierzona *de facto* za niewygodny dla władzy wpis na blogu internetowym jest równie absurdalna, co przerażająca.

W związku z tym Trybunał w wyroku z dnia 22 maja 2014 r. stwierdził, że w przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia artykułów 5 ust. 1–3 oraz 6 ust. 2 EKPC. Azerbejdżan nie wykonał jednak tego wyroku.

Europejski system ochrony praw człowieka oparty jest w dużej mierze na zasadzie dobrej wiary. Państwa członkowskie, które zdecydowały się przystąpić do Konwencji, mają obowiązek podejmowania starań w celu zapewnienia efektywnego korzystania z praw przez obywateli. Jednak niektóre państwa Rady Europy nie wykonują wyroków ETPC, co przyjęło już rozmiary trendu. Prym wiodą Rosja, Wielka Brytania i Azerbejdżan. Ten ostatni ma na koncie wiele wyroków dotyczących politycznie motywowanego pozbawiania wolności opozycjonistów i działaczy społecznych.

Procedura uregulowana w art. 46 ust. 4 (w zw. z art. 52) Konwencji wprowadzona została w 2010 r. Protokołem nr 14 częściowo stanowi odpowiedź na ten trend. Użyto jej po raz pierwszy w niniejszej sprawie.

W związku z brakiem reakcji Azerbejdżanu na orzeczenie w sprawie *Mammadov* zobowiązujące państwo do zwolnienia polityka Komitet Ministrów w dniu 5 grudnia 2017 r. skierował do ETPC, na podstawie art. 46 ust. 4 EKPC, pytanie dotyczące wywiązania się Azerbejdżanu z obowiązków wynikających z Konwencji, tj. wykonania zapadłych wyroków. Decyzja o zwrocie sprawy do ponownego rozpoznania przez ETPC w celu stwierdzenia uchybienia zobowiązaniom była precedensowa.

Trybunał w składzie Wielkiej Izby – w ramach *infringement procedure* – przypomniał, że w świetle art. 46 EKPC obowiązkiem państw-stron jest osiągnięcie *restitutio in integrum* w takim zakresie, aby zapobiec podobnym naruszeniom na przyszłość. Rolą Trybunału nie jest zastępowanie Komitetu Ministrów w jego zadaniach nadzorczych, niemniej zgodnie z art. 46 ust. 4 do kompetencji ETPC należy rozpatrzenie zgodności działań państwa z orzeczeniem Trybunału.

Ocenie podlegają działania, jakie Azerbejdżan podjął w odpowiedzi na wyrok. Tymczasem, mimo przedstawionej powyżej argumentacji Trybunału, przy rozpatrywaniu sprawy sądy krajowe nie uwzględniły wyroku ETPC, utrzymując karę siedmiu lat pozbawienia wolności wobec skarżącego. Osadzony pozostał zatem w zakładzie karnym w zakładzie karnym prawie 4 lata po uprawomocnieniu się wyroku Trybunału w dniu 13 października 2014 r. aż do warunkowego przedterminowego zwolnienia w dniu 13 sierpnia 2018 r., już po zainicjowaniu procedury. Trybunał uznał, że władze krajowe podjęły ograniczone kroki w celu wykonania wyroku z 2014 r., a tym samym nie działały w dobrej wierze, w sposób zgodny z rozstrzygnięciem i duchem orzeczenia, lub taki, który zapewniłby praktyczną i skuteczną ochronę praw, które zostały naruszone.

* *Wyrok ten ma znaczenie prestiżowe i uderza wizerunkowo w Azerbejdżan. Nie powoduje jednak konsekwencji prawnych wobec państwa, które regularnie nie wywiązuje się z zobowiązań wynikających z Konwencji.*

Wyrok (Izba) z dnia 30 maja 2019 r. w sprawie *Sine Tsaggarakis A.E.E. przeciwko Grecji* (skarga nr 17257/13)

Naruszenie art. 6 ust. 1 EKPC – prawo do rzetelnego procesu sądowego – niepewność prawna z uwagi na rozbieżność orzecznictwa sądu administracyjnego ostatniej instancji

Skarżąca, Sine Tsaggarakis A E.E., jest spółką zarejestrowaną według prawa greckiego z siedzibą w Heraklionie. Zajmuje się działalnością rozrywkową, m.in. prowadzi kino typu multipleks.

W 2007 r. spółka wniosła zażalenie przeciwko zezwoleniu na budowę oraz licencjom budowlanym przyznanym konkurencyjnym spółkom w celu uruchomienia multipleksu w dzielnicy przeznaczonej pierwotnie dla prywatnych rezydencji mieszkaniowych. Argumentowała to m.in. niezgodnością z regulacjami dotyczącymi ochrony środowiska i naruszeniem reguł uczciwej konkurencji. Główny problem prawny stanowiło to, czy możliwa jest ponowna ocena zgodności z prawem zezwolenia na budowę w tym stadium postępowania, tj. ocena zgodności z prawem oraz właściwego udzielenia licencji budowlanych. W związku z przekazaniem

sprawy przez Izbę IV greckiego Naczelnego Sądu Administracyjnego – z uwagi na istnienie rozbieżności z orzecznictwem Izby V – w 2011 r. pełny skład Sądu orzekł, podobnie jak Izba V, że taka kontrola sądowa może być przeprowadzona zarówno w momencie udzielania zezwolenia na budowę, jak i w czasie przyznawania licencji budowlanych, w celu zapewnienia większej zgodności z konstytucyjną zasadą ochrony środowiska. Mimo to, po ponownym rozpoznaniu sprawy, w 2012 r. Izba IV podtrzymała swoje – przeciwne do Izby V i pełnego składu – stanowisko procesowe. Stwierdziła, że zgodnie z zasadą uzasadnionej ekspektatywy, zgodność z prawem zezwolenia na budowę nie może być ponownie oceniana przez władze w czasie wydawania licencji budowlanych. W rezultacie oddaliła zażalenie skarżącej spółki.

W skardze do ETPC skarżący powołali się na art. 6 ust. 1 Konwencji, zarzucając, w szczególności, że naruszono zasadę pewności prawa.

Trybunał przychylił się do zarzutów skargi. Zauważył wieloletnie istnienie głębokich i utrwalonych rozbieżności orzeczniczych pomiędzy Izbami IV i V. Podkreślił także, że do sądu administracyjnego ostatniej instancji obradującego w pełnym składzie należy usuwanie takich rozbieżności. W tej konkretnej sprawie sąd był obowiązany zważyć zasady uzasadnionych oczekiwań (ekspektatyw) oraz ochrony środowiska i stwierdzić, kiedy i na ile jedna zasada może mieć pierwszeństwo przed drugą, gdyż Izby IV i V prezentowały odmienne stanowiska. Pełny skład Sądu nadał – podobnie jak Izba V – priorytet konstytucyjnej zasadzie ochrony środowiska, a nie cywilnoprawnej zasadzie ochrony uzasadnionych oczekiwań. Rozbieżność między Izbami IV a V utrzymała się jednak mimo interwencji pełno składu, o czym świadczy rozstrzygnięcie Izby IV z 2012 r. Stworzyło to stan prawnej niepewności i naruszyło zasadę efektywnej harmonizacji orzecznictwa.

Tym samym większością głosów Trybunał uznał, że w sprawie doszło do naruszenia art. 6 ust. 1 EKPC.